

Sygn. akt: III Pa 11/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 grudnia 2013r.

**Sąd Okręgowy w Ostrołęce, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych -
w składzie:**

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Sędziowie:	SSO Bożena Beata Bielska SSR del. do SO Monika Obrębska (spr.)
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Bednarek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 09.12.2013r. **w O.**

sprawy z powództwa Z. P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. w O.

o nagrodę jubileuszową i odszkodowanie

na skutek apelacji powódki Z. P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 19.06.2013r. **sygn. akt** IV P 174/13

orzeka:

- I. umarza postępowanie apelacyjne w zakresie żądania odszkodowania;
- II. oddala apelację w pozostałym zakresie;
- III. odstępuje od obciążania powódki kosztami zastępstwa prawnego za II instancję.

Sygn. akt III Pa 11/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2.12.2011r. Z. P. wnosila o zasądzenie od (...) Sp. z o.o. kwoty 10.000 złotych wraz z odsetkami od 29.08.2011r. tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy. W uzasadnieniu wskazała, że w Zakładach (...) miała naliczony dodatek za wysługę lat w wysokości 9% z uwzględnieniem pracy w charakterze pracownika młodocianego od 01.09.1973r. do 20.06.1975r. Powódka wskazała, że ostatnia nagroda jubileuszowa za 30 lat pracy została jej wypłacona w lipcu 2005r. z pominięciem tego okresu zatrudnienia.

W trakcie postępowania sądowego powódka kilkakrotnie modyfikowała powództwo i ostatecznie na rozprawie w dniu 19.06.2013r. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kwoty 10.029,00 zł netto tytułem nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.10.2003r. do dnia zapłaty oraz kwoty 10.000 zł netto jako odszkodowania z tytułu płaconego z zaniżeniem procentowym i kwotowym dodatku stażowego w okresie od stycznia 1983r. do 27.05.2010r.

W odpowiedzi na pozew (...) Sp. z o.o. w O. wniosło o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że roszczenie o wypłatę nagrody jubileuszowej przedawniło się w dniu 12.10.2011r. Pozwany przyznał, że powódka z wnioskiem o wypłatę nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy wystąpiła po raz pierwszy w sierpniu 2011r. wywodząc, że prawo do tej nagrody nabyła w 2008r. Wniosek ten został przez pozwanego załatwiony negatywnie. 14.10.2011r. powódka ponowiła swój wniosek załączając kserokopię świadectwa pracy z 27.12.1982r., kserokopię wyroku w sprawie IV P 41/11 i kserokopię świadectwa pracy z 10.05.2011r. Po przeanalizowaniu złożonych dokumentów pozwany wyliczył na nowo staż pracy powódki przyjmując, że 35 letni staż pracy osiągnęła ona w dniu 11.10.2008r. Zdaniem pozwanego roszczenie o wypłatę nagrody jubileuszowej przedawniło się więc w dniu 12.10.2011r. Odnosząc się do żądania wypłaty wyrównania dodatku za wysługę lat, pozwany podniósł, że powódka maksymalny 30 % dodatek pobierała od roku 2005r., wobec powyższego w ostatnich latach jej pracy dodatek ten mógł być wypłacany tylko w takiej wysokości, w jakiej go pobierała.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 19.06.2013r. oddalił powództwo Z. P. w całości oraz zasądził od niej na rzecz pozwanego kwotę 1.817,00 zł. tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd ustalił, że Z. P. była zatrudniona w Zakładach (...) „ (...)” S.A. w O. w okresie od 01.09.1973 r. do 20.06.1975 r. jako uczeń – przygotowanie do zawodu w trakcie nauki w (...) Szkole Zawodowej, a następnie była zatrudniona w (...) Zakłady (...) w O. od dnia 01.07.1975 r. do dnia 31.12.1982 r. Od dnia 01.01.1983 roku Z. P. kontynuowała zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) w O., w którym pracowała do dnia 31.05.1985r. Następnie Z. P. była zatrudniona w (...) Spółka z o.o. w okresie od dnia 01.06.1985r. do dnia 27.05.2010r. w wymiarze pełnego etatu. Sąd ustalił ponadto, że wyrokiem z dnia 29.04.2011r. Sąd Rejonowy w Ostrołęce nakazał pozwanemu – Zakładom (...) „ (...)” S.A. w O. wydanie powódce Z. P. świadectwa pracy stwierdzającego okres zatrudnienia w oparciu o umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego za okres od 01.09.1973r. do dnia 20.06.1975r. Sąd ustalił następnie, że pismem z dnia 29.08.2011r. Z. P. zwróciła się do (...) Sp. z o.o. o wypłacenie nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy, wskazując że prawo do świadczenia nabyła w dniu 08.10.2008r. (...) Sp. z o.o. poinformowało Z. P., że nie ma podstaw do wypłaty nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy, gdyż zakład pracy nie posiada żadnego dokumentu świadczącego o rozpoczęciu pracy 01.09.1973r. W piśmie nadmieniono również, że pierwsza nagroda jubileuszowa została powódce wypłacona w 1985r. następne wypłacane były sukcesywnie, co 5 lat i wówczas Z. P. nie wносиła zastrzeżeń, co do terminu wypłaty. Sąd ustalił również, że po doręczeniu pozwanemu w dniu 14.10.2011r. świadectwa pracy były pracodawca przyznał, że Z. P. prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy nabyła w dniu 11.10.2008r., jednak uznał, że roszczenie to w dniu doręczenia świadectwa pracy uległo przedawnieniu, stąd Z. P. nie może skutecznie dochodzić wypłaty nagrody jubileuszowej.

Oceniając zasadność pierwszego roszczenia powódki Sąd przywołał treść art. 291§ 1 k.p., zgodnie z którym roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Sąd podkreślił, że przedawnienie roszczeń ze stosunku pracy polega na tym, że roszczenie ze stosunku pracy nie wygasa z upływem okresu przedawnienia i może być skutecznie dochodzone, gdy strona, przeciwko której roszczenie przysługuje, nie uczyni użytku z przedawnienia (nie zgłosi w procesie zarzutu przedawnienia). W przedmiotowej sprawie strona pozwana zarzut przedawnienia podniosła już w odpowiedzi na pozew.

Sąd Rejonowy na gruncie okoliczności przedmiotowej sprawy rozważał ponadto, czy podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia nie jest nadużyciem prawa i uznał w tym zakresie, że brak jest okoliczności, na podstawie których można by wysnuć wniosek, że strona pozwana dopuściła się w tym zakresie nadużyć. Istotne, zdaniem Sądu Rejonowego jest również to, że na rozprawie w dniu 22.06.2012r. pozwany wskazał, że zaliczył Z. P. do okresu stażu pracy uprawniającego do nagrody te same okresy zatrudnienia, co powódka, tj. wskazane w świadectwach

pracy, także okres nauki zawodu od 01.09.1973r. do 20.06.1975r., z wyłączeniem urlopów bezpłatnych. Dlatego wg. wyliczenia pozwanego 35 – letni okres pracy Z. P. upływał w dniu 11.10.2008r. Zatem w tym zakresie nie istniały pomiędzy stronami okoliczności sporne. Niemniej jednak powódka na rozprawie w dniu 22.06.2012r. podnosiła, że prawo do nagrody jubileuszowej nabyła w dniu 30.08.2008r. (mimo, że do okresu zatrudnienia zaliczyła te same okresy, co pozwany). Powódka ostatecznie nie wykazała, zdaniem Sądu, dlaczego jej zdaniem nabyła prawo do nagrody jubileuszowej we wskazywanym przez siebie dniu, podczas gdy strona pozwana jasno i precyzyjnie wskazała okresy, które zaliczyła powódce do okresu pracy uprawniającego do nabycia przez nią nagrody jubileuszowej. Dlatego też, w ocenie Sądu, należało przyjąć, że prawo do tejże nagrody Z. P. nabyła w dniu 11.10.2008r. i wówczas była ona roszczeniem wymagalnym, co za tym idzie upływ trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął bieg od tej daty i mijał z dniem 11.10.2011r.

Sąd wskazał, że stosownie do art. 120 § 1 zd. 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Nagroda jubileuszowa jest wymagalna niezwłocznie po nabyciu do niej prawa i od tej chwili należą się odsetki, choćby pracownik później wykazał okoliczności stanowiące przesłanki uprawniające do nagrody, a pracodawcy nie można było przypisać winy w opóźnieniu (art. 481 § 1 KC w związku z art. 300 KP i § 7 ust. 2 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 23 grudnia 1998 r. w sprawie ustalenia okresów pracy i innych okresów uprawniających do nagrody jubileuszowej oraz zasad jej obliczania i wypłacania, M.P. Nr 44, poz. 358). Ponadto Sąd przywołał treść art. 123 § 1 k.c., zgodnie z którym bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje,
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Z. P. powództwo przeciwko (...) Sp. z o.o. w O. wniosła dopiero w dniu 02.12.2011r. (data prezenty Sądu), zatem już w czasie kiedy roszczenie powódki uległo przedawnieniu.

Odnośnie żądania zasądzenia kwoty 10.000 zł netto tytułem odszkodowania z tytułu płaconego z zaniżeniem procentowym i kwotowym dodatku stażowego w okresie od stycznia 1983r. do dnia 27.05.2010r. Sąd Rejonowy wskazał, że pierwotnie powódka wносиła o zasądzenie kwoty 10.000 zł netto, jako odszkodowania z tytułu płaconego z zaniżeniem procentowym i kwotowym dodatku stażowego w okresie od stycznia 1983r. do dnia 27.05.2010r. (data rozwiązania umowy o pracę). Zatem co do części z tych roszczeń tj. objętych czasookresem do 2005r. (bowiem od tego roku powódka otrzymywała już najwyższy dodatek za staż pracy) za aktualne uznał uwagi odnośnie przedawnienia tychże roszczeń. Sąd podkreślił ponadto, że ze zgodnie z Załącznikiem nr 4 do (...) Sp. z o.o. w O. „dodatek za staż pracy: pracownikowi przysługuje dodatek za staż pracy po przepracowaniu 5 lat pracy w wysokości 5% najniższego wynagrodzenia (ust.1). Dodatek za staż pracy zwiększa się o 1% za każdy przepracowany rok powyżej 5 lat nie więcej niż 30% najniższego wynagrodzenia (ust.2). Powódka dodatek za staż pracy w wysokości 30% pobierała od 2005 r. Dlatego też, w ostatnich latach świadczenia przez nią pracy dodatek za staż pracy nie mógł być większy, aniżeli ten który otrzymywała.

Sąd Rejonowy zwrócił też uwagę, że jeżeli materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstawy do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych w myśl twierdzeń jednej ze stron, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z braku udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów. Należy to rozumieć w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu, co do tych okoliczności na niej spoczywał (v. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r. I ACa 1320/11). Jednocześnie Sąd nadmienił, że skreślenie art. 3 § 2 k.p.c. oznacza, że w zasadzie tylko na stronach spoczywa odpowiedzialność za wynik postępowania dowodowego i - w

konsekwencji - często wynik całego procesu. Dlatego też z uwagi na pasywną postawę powódki Sąd powództwo i w tym zakresie oddalił.

Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nadto, strony są obowiązane dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą oraz przedstawiać dowody na ich poparcie (art. 3 k.p.c.). Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która chce z tego faktu wywodzić skutki prawne (art. 6 k.c.). Zarówno przepis art. 3 k.p.c., jak i art. 232 k.p.c. zd. pierwsze jest adresowany do stron, nie do sądu. Ów ciężar udowodnienia faktu zaś, rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (v. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r. II CSK 293/07)

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc i § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2002 roku, Nr 163, poz.1349 z późn. zm.).

Powyższy wyrok został zaskarżony apelacją przez powódkę.

Zaskarżonemu wyrokowi powódka zarzuciła błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, będący wynikiem niedostatecznego wyjaśnienia sprawy przez przyjęcie, że jej roszczenie przedawniło się, w sytuacji gdy analiza i ocena całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia stanowi nadużycie prawa podmiotowego, które jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego tj. z zasadą sprawiedliwości społecznej. Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce. Ponadto powódka wniosła o zwolnienie jej od kosztów procesu.

W uzasadnieniu apelacji powódka podniosła, że z uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego nie wynika od kiedy, zdaniem Sądu, nabyła prawo do nagrody jubileuszowej. Podniosła, że pracę u pozwanego rozpoczęła w 1983 roku, na mocy porozumienia między zakładami pracy. W świadectwie z poprzedniego miejsca zatrudnienia zaznaczono, że otrzymywała 9% dodatek z tytułu wysługi lat. W momencie rozwiązania umowy o pracę zwróciła się do pracodawcy o wypłacenie jej nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy. Uzyskała wówczas informację, że prawo do nagrody nabędzie dopiero 27.07.2010r. Taką informację pracodawca potwierdził też w swoim piśmie z 29.09.2011r. 12.10.2011r. zwróciła się ponownie do pracodawcy o wypłacenie nagrody jubileuszowej, załączając wyrok Sądu Rejonowego sygn. akt. IV P 41/11. Dopiero w odpowiedzi na to pismo pracodawca zmienił swoje stanowisko i uznał, że prawo do nagrody nabyła ona z dniem 11.10.2008r., a więc w dacie składania tego pisma roszczenie przedawniło się. W przekonaniu powódki w okolicznościach niniejszej sprawy zarzut przedawnienia nie powinien być w ogóle uwzględniany, gdyż roszczenie przedawniło się wyłącznie z powodu pracodawcy, który nie spełnił swojego obowiązku i nie wypłacił jej należnej nagrody jubileuszowej, a w licznych pismach wprowadzał ją w błąd. Powódka podniosła jednocześnie, że jako pracownik w sporze z pracodawcą posiada mniejszą znajomość prawa co zostało wykorzystane przez stronę pozwaną.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od powódki na jego rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na apelację pozwany podniósł, że okoliczności wskazane przez powódkę w apelacji nie wnoszą nic nowego do sprawy i zostały już dogłębnie rozpatrzone przez Sąd I instancji. Pozwany zwrócił uwagę, że świadectwo pracy z dnia 27.12.1982r., na które powołuje się powódka wskazuje jedynie wysokość dodatku za tzw. wysługę lat, która przez każdy zakład pracy była naliczana w sposób dowolny i nie może być utożsamiana z długością zatrudnienia. Pozwany podniósł ponadto, że powódka otrzymała „nowe” świadectwo pracy w maju 2011 roku, a pozwanemu przedłożyła je dopiero 14.10.2011r., a więc już po terminie przedawnienia. Ponadto pozwany wskazał, że powódka przez kilka lat była fachowcem od spraw płac, prowadząc „rachubę płac”, stąd powoływanie się przez nią na nieświadomość co do faktów pracy czy też wysokości naliczania stażu, nie powinno mieć miejsca. Pozwany nadmienila

też, że z doniesienia pozwanego toczy się sprawa karna przeciwko powódce. Zdaniem pozwanego, zaprzeczeniem zasady sprawiedliwości społecznej byłoby zasądzenie przedawnionej nagrody w sytuacji, gdy powódka dopuściła się przestępstwa na szkodę pracodawcy i to z winy umyślnej, celowo uszczuplając jej przychody dla osiągnięcia własnej korzyści materialnej.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił zgromadzony materiał dowodowy, dokonując na jego podstawie właściwych ustaleń faktycznych, które Sąd odwoławczy przyjmuje za własne. Na pełną akceptację zasługują też wywiedzione przez Sąd Rejonowy wnioski prawne.

Zgodnie z art. 291 § 1 k.p., roszczenia ze stosunku pracy ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, przy czym jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, Sąd nie uwzględnia zarzutu przedawnienia z urzędu, a jedynie na zarzut podniesiony przez stronę (vide uchwała Sądu Najwyższego z 10.05.2000r., III ZP 13/00, OSNAPiUS 2000, nr 23, poz. 846). W przedmiotowej sprawie zarzut przedawnienia został podniesiony już w odpowiedzi na pozew.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy Z. P. nabyła w dniu 11.10.2008r. i wówczas była ona roszczeniem wymagalnym, co za tym idzie upływ trzyletniego terminu przedawnienia rozpoczął bieg od tej daty i mijał z dniem 11.10.2011. Z. P. powództwo przeciwko (...) Sp. z o.o. w O. wniosła dopiero w dniu 02.12.2011 r. (data prezenty Sądu), zatem już w czasie, kiedy roszczenie powódki uległo przedawnieniu. Nie może też budzić wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie nie nastąpiła żadna z okoliczności wskazanych w art. 295 § 1 k.p., skutkująca przerwaniem biegu terminu przedawnienia. W szczególności biegu terminu przedawnienia nie przerwało wystąpienie przez powódkę do pozwanej z pisemnym żądaniem wypłacenia spornej nagrody.

Z treści apelacji wynika, że powódka ostatecznie nie kwestionowała faktu, że jej roszczenie o wypłatę nagrody jubileuszowej uległo przedawnieniu. W apelacji powódka wywodziła jedynie, że zarzut przedawnienia nie powinien być przez Sąd uwzględniony, ponieważ roszczenie przedawniło się tylko z tego powodu, że pracodawca, pomimo swego obowiązku nie wypłacił nagrody jubileuszowej i wprowadził powódkę w błąd.

W tym miejscu podkreślić należy, że możliwość analizowania zarzutu przedawnienia z punktu widzenia art. 8 k.p. jest przyjmowana w praktyce orzeczniczej dość powszechnie (vide wyrok SN z 04.03.2010r., IPK 186/09, OSNP 2011, nr 17-18, poz. 224, wyrok SN z 18.08.2010r., II PK 11/10, niepubl.) Przyjmuje się jednak, że dla oceny czy strona pozwana nadużyła swojego prawa zgłaszając zarzut przedawnienia konieczna jest ocena wszystkich okoliczności, występujących zarówno po stronie powoda, jak i pozwanego. Nadużycie zarzutu przedawnienia należy ponadto utożsamiać z sytuacjami wyjątkowymi, kiedy to umyślne działania jednej ze stron mają na celu wprowadzenie drugiej w błąd, np. poprzez obietnice spełnienia żądania.

Odnosząc powyższe do okoliczności przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, że brak jest podstaw do przyjęcia, by skorzystanie przez pozwanego z zarzutu przedawnienia było z jego strony nadużyciem prawa. W okolicznościach przedmiotowej sprawy nie sposób bowiem przyjąć, że do przedawnienia roszczenia o wypłatę nagrody jubileuszowej doszło z przyczyn leżących po stronie pozwanej, czy też na skutek celowego działania pozwanego.

Przypomnieć należy, że aż do 14.10.2011r. pozwany nie dysponował świadectwem pracy, potwierdzającym sporny okres zatrudnienia powódki od 01.09.1973r. do 20.06.1975r., pozwalającym na uwzględnienie tego okresu do stażu pracy wymaganego do uzyskania prawa do nagrody jubileuszowej. Niewątpliwie za dokument taki nie mogło być uznane świadectwo ukończenia szkoły, którym dysponował pracodawca. Ponadto wcześniejsze nagrody jubileuszowe były wypłacane powódce z pominięciem okresu zatrudnienia od 01.09.1973r. do 20.06.1975r. Pierwsza nagroda była wypłacona w 1985r., następne sukcesywnie co 5 lat. Powódka nie wносиła zastrzeżeń co do terminów wypłat tych

nagród, co było bezsporne. Podnieść też należy, że Z. P. pierwsze pismo zawierające wiosek o wypłatę nagrody jubileuszowej skierowała do pozwanego w dniu 29.08.2011r., a więc ponad rok od ustania zatrudnienia tj. od 27.05.2010r. Podkreślenia wymaga też, że świadectwo pracy z 10.05.2011r., potwierdzające sporny okres zatrudnienia, które powódka uzyskała w dniu 11.05.2011r. (vide adnotacja potwierdzająca odbiór świadectwa k. 12), przedstawiła pozwanemu dopiero po 5 miesiącach, jako załącznik do pisma datowanego na 12.10.2011r., które zostało nadane na poczcie dnia następnego tj. 13.10.2011r. (vide potwierdzenie nadania k. 96 v.), a wpłynęło do pozwanego 14.10.2011r. Powyższe wskazuje, że to powódka jest winna zaniedbania i nie może nienależytą dbałością o własne interesy obciążać pozwanego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Okręgowy w oparciu o treść art. 385 k.p.c., uznając apelację powódki za bezzasadną, orzekł jak w pkt. 2 wyroku.

Sąd na mocy art. 391 § 2 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne w zakresie żądania odszkodowania z tytułu płaconego z zaniżeniem kwotowym i procentowym dodatku stażowego w okresie od stycznia 1983r. do 27.05.2010r., gdyż powódka na rozprawie apelacyjnej w dniu 09.12.2013r. cofnęła apelację w tym zakresie.

W oparciu o treść art. 102 k.p.c. Sąd odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa prawnego za II instancję. Zgodnie z treścią tego przepisu w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W orzecznictwie przyjmuje się, że oddalając powództwo ze stosunku pracy na skutek prekluzji, sąd może nie obciążać powoda kosztami procesu (vide wyrok SN z 05.12.1967r., III PRN 78/67, OSCP 1968, nr 11, poz. 185). Zastosowanie art. 102 k.p.c. może uzasadniać okoliczność, że powód mógł być subiektywnie przekonany o słuszności swego żądania, które jednak na skutek upływu terminu nie może być przez niego dochodzone na drodze sądowej (vide wyrok SN z 20.12.1979r., III PR 78/79, OSPiKA 1980, nr 11, poz. 196). Podzielając w pełni powyższe poglądy, Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie uznał, że skoro bezsprzecznie powódka prawo do nagrody jubileuszowej za 35 lat pracy nabyła, a jedynie ze względu na fakt przedawnienia roszczenia uprawnienie to nie może zostać przez nią zrealizowane, zasadne będzie odstąpienie od obciążania jej kosztami postępowania, tym bardziej, że jest ona zobowiązana do zwrotu pozwanemu kosztów postępowania za I instancję.